

Kristaps Purīns

Remonts bērniņos

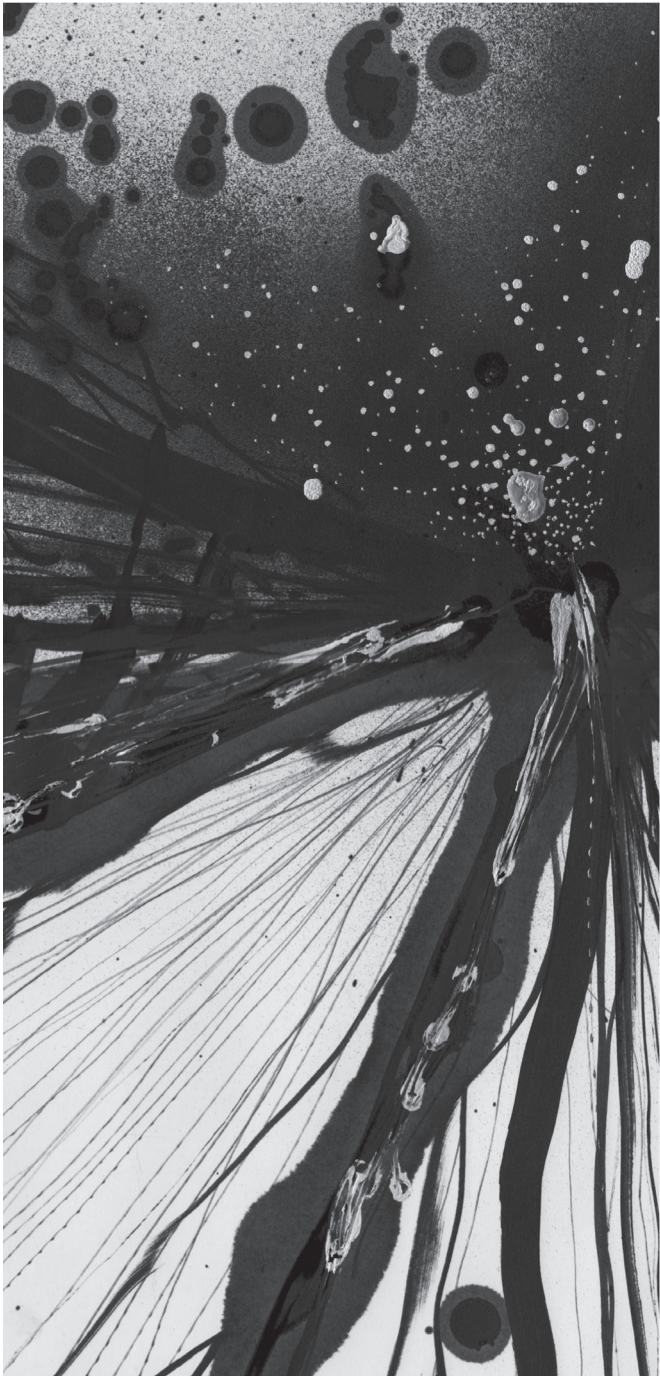

AVOTS

Ingas Šalmes vāka dizains
Svena Neilanda zīmējumi

ISBN 978-9984-859-29-3

- © K. Puriņš, teksts, 2011
- © S. Neilands, zīmējumi, 2011
- © I. Šalme, vāka dizains, 2011
- © «Izdevniecība Avots», 2011

...sākums...

Netieku skaidrībā, vai varu paļauties uz Dieva atmiņu un kārtību viņa pierakstu kladēs. Brīžiem šķiet – mana adrese ir izdzēsta no dievišķiem failiem. Tiesa, kad viss notiek pēc plāna, punkts punktā tiek sekots norādēm un kopumā lietas iegriežas man labvēlīgā gultnē, par «paldies» piemirstu. Notiekošo uztveru kā pašsaprotamu saldo ēdienu.

Ne jau vienmēr viss kārtojas kā pa dziedziņu – gadās, ka pietrūkst nauda vēl vienai viskija glāzei vai vēl ļaunāk – paciņai satītu tabakas rullīšu. Mēdz būt arī skarbāk, kad zeķes mētājas uz galda, lielā kafijas krūze ir apgāzta un kreklis, ko iecerēts vilkt mugurā nākamajā rītā, ir saplēsts. Krūze ar kafijas biežumiem... Kā nākotni tajos pareģot arī nezinu, kaut, iespējams, to vēlētos noskaidrot. Vienlaikus apjaušu, ka neziņa par nolemto ir drošs ierocis cīņā par iecerēm. Labi vien ir, ka neko vairāk par jautājumu zīmēm neredzam un nezinām, tās tur pie dzīvības lielāko daļu mūsdienu saprātīgo primātu. Tas, tur augšā, nav dumjš, viņš ļauj mums ticēt.

Arī es neesmu pilnīgs idiots un zinu, ka viss var mainīties kā uz labu, tā sliktu – jau tūlīt. Kafijas krūze joprojām guļ apgāzta, bet rīta domas gan pamodušās. Viss liecina, ka šodien nebūs tā diena, kad debesis skaidrojas. Kas man – lai līst un zibeņo! Nelabais vienmēr ir sasodīti skaists, tāpēc no purva tikt ārā nemaz vēl negribas un visiem rādīt tās dubļu kārtas, kas mani apskāvušas.

Seja, tā gan, aizvien vēl nevainīga. Nešaustu sevi, jo tikai retais ar tīru dvēseli gāž pa ielām. Daudzi tēlo svētos, un tikpat daudzi tic tam, ko redz, kaut viss reiz izlien priekšplānā.

Galū galā ikviens tomēr gaida savu kārtu šķīstītavas apmeklējumam. To izrādi nevar nokavēt un cēlienu nogulēt.

Atbildē uz vienkāršu jautājumu – kāpēc rīkojos tā un nevis – citādi, visticamāk, ir iegravēts manas personas kods, tikai es vēl to nezinu.

...nedaudz...

Atdotu visu, lai tikai nebūtu viens. Dalītos vīnā, pelmeņos un segā, cita jau man nekā nav. Noreibis neesmu, ēst negribas un aizmigt nevaru. Zinu – kaut ko vēlos, tikai nezinu – ko. Gribēju izpriecās, Tādu dabūju. Vēlējos godīgu –Viņa apnika. Tiecos pēc sarunām – izfilozofējos. Gaidu īsto, nenāk. Reiz lasīju, arī labākais vīns mēdzot sarūgt. Kurš nekļūdās?

Visapkārt ir smacējošs klusums, kas biedē. Tagad laiks izcelties citiem. Neesmu vairs parādes priekšgalā. Piekopju vienaldzības principu, pagadoties tur, kur notiek kaut kas. Ļaujos viegli iemīlēties tajās, kuras paskatās uz manu pusi. Gribu Viņu, bet nezinu, kā noturēt. Vēlos daudz, bet ir pārāk maz. Turpinu klejot un cerēt, ka puskrēsla atnesīs tik, ar cik pietiks.

...izbalējusī kaste...

Pašķiras koki, un skatam paveras gruvešu kalni. Pamestība pārņem apmaldījušos tūristu no visām debess pusēm. Sarūsejušās skārdenes un izbalējušie uzraksti atver savādas durvis svešiniekam, aicinot tiem tuvoties. Pagātnes pēdas pievelk kā magnēts. Dzimst ziņkāre, un sākas nesteidzīga pastaiga pa sen nevienam nevajadzīgām bruģakmens takām. Kaut kur tālumā, kādā rezervētā viesnīcā tiek servētas vakariņas, bet ceļotāja mugursomā ir vēl pāri palikušas pāris maizītes, ābols un ūdens. Viņš jūtas drošs, kaut viens ieklīdis svešādā teritorijā. Dažas tur nodzīvotas stundas liek sajusties tik noplukušam kā simtgadīgam graustam un tomēr īpašam, it kā būtu iekļuvis kādā nozīmīgā vēsturiskā mantojumā. Nostūris ir cilvēku pamests, bet tas netraucē klausīties koku, akmens un zemes stāstītās leģendas un atmiņām bagātos stāstus par reiz piedzīvoto. Kas tagad pateiks, cik tajos ir patiesība un cik ilgas pēc iedomu piepildījuma. Tomēr viss šeit notikušais un arī nepiepildītais, kas aumaļām plūst no malu malām, neielūgto viesi iedvesmo. Jaunais cilvēks ir izbraukājis vai pusi pasaules, meklēdams atbildes uz zemapziņas sen uzdotiem jautājumiem, bet nekur nav spējis rast uz tiem atbildes. Šodien viņš nomaldījās no kartē ar flomāsteriem iezīmētiem maršrutiem un, izrādās, atrada savu īsto ceļu, to, pa kuru aizvest pašam savus gruvešu kalnus iesviešanai dziļākā aizā.

Kas vienam vēsture, tas otram tagadne.

...skrejeļš...

Var jau šķīst, ka zvaigznes ir sastājušās nejaušā secībā, tomēr manā sajēgā katra no tām atrodas tai vien noteiktā tronī. Kādā VIP zālē jau labi sen viss ticis apspriests un debess gaismekļiem norādīts, kur un kā mirdzēt – tas gan neaizēno nejaušību un brīnumu teoriju. Ja zvaigznēm gadās sapīties visuma smalkajos tīklos, kas aizšķērso ceļu nokļūšanai pie mums uz Zemes, ticu, ka tās netur ļaunu prātu, bet aizvien dod gudrus pavedienus, lai nenokavējam savu iespēju būt īstajā vietā un laikā. Tās kalpo, lai rādītu ceļu, kur nosēsties tiem, kas uzsākuši lidojumu starp debesīm un Zemi.

Tik ļoti negribas ļaut vilties tām pērļu virtenēm, kas savu spožumu atdevušas debesīm, lai mēs, Zemes iemītnieki, vistumšākajā naktī būtu gaismas apspīdēti.

Bieži gadās pievilt vistuvākos, bet tos, kuri atrodas nerasniedzami tālu, neceļas roka, lai piemānītu, tāpēc vēl arvien ik dienu cenšos izstarot kaut necīgu gaismas plūsmu, lai zvaigznēm, tur debesīs, ir par ko lepoties. Ir reizes, kad sanāk, ir reizes, kurās padodos.

Nav jau tā, ka zvaigznes staro tikai debesīs, tās dzīvo, skumst un priecājas arī uz Zemes. Nav svarīgi – tās, savu laiku izdzīvojot, ir nokritušas vai – atbraukušas nebēdnīgā zirga pajūgā, lai pieskatītu mūs.